

N:o 21.

Af Herr Nils Larson: Om nedsättning af den godtgörelse som till atskilliga stapelstäder nu utgör såsom ersättning för mistad tolag.

Nu gällande Riks-stat upptager å Sjunde Hufvudtiteln ett förslagsanslag af 1,040,000 R:dr R:mt, att användas till ersättning åt stapelstäderna för mistad tolag. Före den år 1857 af Kongl. Maj:t och Rikets Ständer gemensamt beslutade indragning af tolagen såsom särskild afgiftstitel, var, enligt hvad utaf en af Kommers-kollegium den 5 November 1856 till Kongl. Maj:t afgifven redogörelse kan inhemtas, rättigheten att uppbära tolag, som af Kongl. Maj:t i administrativ väg beviljats, en del städer medgifven endast tillsvidare; men för de flesta utan inskränkning till viss tid. Afgiften uppbars för in- och utförda varor och under namn dels af ordinarie eller stadstolag, dels af inqvarterings- eller tillöknings-tolag, dels ock i vissa städer af allmän tolag, hvarunder inbegreps så väl ordinarie som inqvartéerings-tolag. Den ordinarie eller egentliga tolagen grundade sig i de flesta stapelstäder på s. k. privilegier eller särskilda Kongl. resolutioner; och genom Kongl. Brefvet den 21 September 1715 förklarades samtliga dåvarande stapelstäder, hvilka ej dessförinnan uppburit dylik afgift, berättigade att sådan åtnjuta till bestridande af kostnader för underhåll af bryggor, packhus och andra nödiga byggnader. Medelst Kongl. Brefvet den 3 Maj 1718 berättigades alla dåvarande stapelstäder att, i likhet med hvad redan förut var Stockholms stad förunnadt, till lindring uti inqvarteringsbesväret uppbära inqvarterings- eller tillöknings-tolag. Sistnämnde slags tolag hade sedermera i en del städer antingen upphört eller, såsom här ofvan blifvit omförmäldt, sammanslagits med stadens ordinarie tolag. Uti vissa städer uppbars dessutom med stöd af Kongl. Brefvet den 2

Maj 1809 och Kammar-kollegii derpå grundade kungörelse den 29 i samma månad och år, Kongl. Brefvet den 17 Mars 1813 samt särskilda Kongl. Resolutioner, under namn af fattigvårds-tolag, fattigvårdsafgift eller öfverflödsafgift, en till städernas fattigvård inflytande afgift för åtskilliga från utrikes ort inkommande varor, nemligen kaffe, risgryn, socker, tobak och vin.

I äldre tider hafva tolagsafgifterna uti samtliga dertill berättigade städer utgått efter enahanda grunder. Sålunda var den ordinarie tolagen, enligt Kongl. Brefvet den 28 Februari 1717, bestämd att utgå, så väl i Stockholm som i rikets öfriga stapelstäder, med en procent af inkommande tillarbetade samt utgående råvaror och med en half procent af inkommande råvaror samt utgående tillarbetade eller fabricerade varor; och inqvarterings- eller tillöknings-tolagen fastställdes genom Kongl. Brefvet den 29 Maj 1719 att i samtliga stapelstäderna erläggas med $\frac{3}{4}$ procent af inkommande och $\frac{1}{4}$ procent af utgående varor, allt beräknadt efter varans värde; men till följd af derom tid efter annan gjorda underdåniga framställningar hafva, genom särskilda nådiga beslut, dessa beräkningsgrunder undergått betydliga förändringar. Uti tvänne städer, Kalmar och Malmö, utgjordes tolagen, näst före 1857 års reglering, med vissa belopp i förhållande till den för varorna erlagda tullafgift, nemligen: i *Kalmar*, vid inkommandet, för sill med tio procent, tobaksblad och stjelk med $1\frac{1}{2}$ procent och för andra varor med 3 procent, samt vid utgåendet, för alla varor, med tio procent af tullbeloppet, enligt Kongl. Brefvet den 1 Oktober 1851; och i *Malmö*, för både inkommande och utgående varor, med 3 procent af den tull som enligt gällande tulltaxa hvarje vara påfördes; af hvilken tolag två tredjedelar ansågs såsom ordinarie och en tredjedel såsom inqvarteringstolag; jemlikt Kongl. Brefvet den 22 Augusti 1850. Uti samtliga öfriga till tolags uppbärande berättigade stapelstäder erlades före 1857 års reglering denna afgift med vissa procent af det på inkommande och utgående varor genom tulltaxa bestämda eller i författningens ordning utrönta värde, nemligen:

i *Carlshamn*: ordinarie tolag med $\frac{2}{4}$ procent vid inkommandet och 1 procent vid utgåendet samt inqvarterings-tolag med $\frac{3}{4}$ procent vid inkommandet och $\frac{1}{4}$ procent vid utgåendet; enligt Kongl. Brefvet den 15 September 1664, stadens privilegier den 20 Oktober 1668, Kongl. Brefven den 3 Maj 1718 och 29 Maj 1719, Kongl. Resolutionen på städernas besvär den 16 Oktober 1723 och Kongl. Resolutionen den 28 Januari 1724;

i *Carlskrona*: Ordinarie tolag med 3 procent af tillarbetade och $1\frac{1}{2}$ procent för råvaror vid inkommandet samt med $1\frac{1}{2}$ procent af full-

komligen tillarbetade och 3 procent af råvaror vid utgåendet; enligt stadens privilegier den 10 Augusti 1680, Kongl. Brefven den 21 Februari 1717, den 25 November 1783 och Kongl. Resolutionen den 21 Juli 1819;

i *Christianstad*: ordinarie tolag med $\frac{2}{3}$ procent vid inkommandet och 1 procent vid utgåendet samt inqvarteringstolag med $\frac{1}{2}$ procent så väl vid inkommandet som utgåendet; enligt Kongl. Resolutionen den 21 November 1660 m. fl och Kongl. Brefvet den 4 September 1783;

i *Gefle*: ordinarie tolag med $\frac{3}{4}$ procent för inkommande och $\frac{1}{2}$ procent för utgående varor; enligt Kongl. Brefvet den 16 Mars 1827;

i *Göteborg*: allmän tolag med 2 procent för inkommande och 1 procent för utgående varor, hvilka icke enligt 1816 års sjötullstaxor voro från stadstolag frikallade, och med iakttagande af särskild afgiftsberäkning för vissa varor, såsom färgträd, hampa, hampolja, hudar, indigo, krapp och socker; jemlikt Kongl. Brefven den 10 Augusti 1825 och 5 Juli 1827;

i *Halmstad*: allmän tolag med $1\frac{1}{2}$ procent vid inkommandet och 2 procent vid utgåendet; enligt Kongl. Resolutionen den 3 April 1646 och 21 Januari 1648 samt Kongl. Brefvet den 8 Oktober 1783;

i *Haparanda*: enligt Kongl. Brefvet den 13 Juni 1855;

i *Helsingborg*: allmän tolag med $1\frac{1}{6}$ procent af tillarbetade och $\frac{5}{6}$ procent af råvaror vid inkommandet samt med $\frac{5}{6}$ procent af tillarbetade och $1\frac{1}{6}$ procent af råa varor vid utgåendet; enligt Kongl. Resolutionen den 17 December 1660 och Kongl. Brefvet den 4 September 1783;

i *Hernösand*: ordinarie tolag med 1 procent och inqvarterings- tolag med 1 procent så väl vid inkommande som utgående; enligt Kongl. Brefvet den 13 Juni 1855;

i *Hudiksvall*: ordinarie tolag med $\frac{2}{3}$ procent för inkommande och 1 procent för utgående samt inqvarteringstolag med $\frac{2}{3}$ procent för inkommande och 1 procent för utgående varor; enligt Kongl. Brefvet den 29 Augusti 1851;

i *Kongelf*: ordinarie tolag med 1 procent för så väl in- som utgående varor; enligt Kongl. Brefvet den 17 December 1680, den 16 Juni 1688, den 21 September 1715, den 28 Februari 1717 och den 4 September 1783;

i *Landskrona*: ordinarie tolag med $\frac{2}{3}$ procent vid inkommandet och 1 procent vid utgåendet samt inqvarteringstolag med $\frac{1}{2}$ procent så väl vid inkommandet som utgåendet; enligt Kongl. Resolutionen den 24 November 1660 och Kongl. Brefvet den 4 September 1783;

i *Luleå*: allmän tolag med $1\frac{1}{4}$ procent både af inkommande och utgående varor; enligt Kongl. Brefvet den 4 Maj 1833;

i *Marstrand*: ordinarie tolag med 1 procent af tillarbetade och $\frac{1}{2}$ procent af råa varor vid inkommandet samt $\frac{1}{2}$ procent af tillarbetade och 1 procent af råa varor vid utgåendet; enligt Kongl. Resolutionen den 19 Oktober 1667;

i *Norrköping*: ordinarie tolag med 1 procent så väl för inkommande som utgående varor, samt inqvarteringstolag med $\frac{3}{4}$ procent för inkommande och $\frac{1}{4}$ procent för utgående; enligt Kongl. Resolutionen den 2 Juli 1777 och 6 § af Kongl. Resolutionen på städernas besvär den 16 Oktober 1723;

i *Nyköping*: ordinarie tolag med 1 procent för inkommande och $\frac{1}{2}$ procent för utgående samt inqvarteringstolag med $\frac{3}{4}$ procent för inkommande och $\frac{1}{4}$ procent för utgående varor; enligt Kongl. Brefvet den 21 December 1833;

i *Piteå*: ordinarie tolag med 1 procent för så väl in- som utgående samt inqvarteringstolag med $\frac{1}{4}$ procent för så väl in- som utgående varor; enligt Kongl. Brefvet den 4 Maj 1833;

i *Stockholm*: allmän tolag med $2\frac{1}{3}$ procent på inkommande samt $1\frac{1}{3}$ procent på utgående varor, som icke enligt 1816 års sjötullstaxor voro från stadstolag frikallade; dock skulle för vissa varor, nemligen hampa, hampolja, hudar, indigo, kreatur, silke och socker, tolagen beräknas efter särskildt stadgade grunder; jemlikt Kongl. Brefvet den 20 April 1825 och den 6 Maj 1826;

i *Strömstad*: ordinarie tolag med $\frac{2}{3}$ procent för ingående och 1 procent för utgående, samt inqvarteringstolag med likaledes $\frac{2}{3}$ procent för ingående och 1 procent för utgående varor; enligt Kongl. Brefvet den 4 September 1783;

i *Sundsvall*: ordinarie tolag med $\frac{2}{3}$ procent vid inkommande och 1 procent vid utgående; enligt Kongl. Brefvet den 13 Juni 1855;

i *Söderhamn*: ordinarie tolag med 1 procent vid inkommande och $\frac{1}{2}$ procent vid utgående; enligt Kongl. Resolutionen den 21 Maj 1819;

i *Söderköping*: ordinarie tolag med 1 procent så väl vid inkommande som utgående samt inqvarteringstolag med $\frac{3}{4}$ procent vid inkommandet och $\frac{1}{4}$ procent vid utgåendet; enligt Kongl. Brefvet den 29 Juni 1833;

i *Uddevalla*: ordinarie tolag med $\frac{2}{3}$ procent för inkommande och 1 procent för utgående samt inqvarteringstolag med likaledes $\frac{2}{3}$ procent för inkommande och 1 procent för utgående varor; enligt Kongl. Resolutionen den 1 Oktober 1688, Kongl. Brefvet den 28 Februari 1717,

Kongl. Resolutionen den 16 Oktober 1723 och Kongl. Brevet den 4 September 1783;

i *Umeå*: enligt Kongl. Brevet den 3 Mars 1832;

i *Warberg*: ordinarie tolag med $\frac{2}{3}$ procent för inkommande och 2 procent för utgående samt inqvarteringstolag med $\frac{1}{2}$ procent för så väl inkommande som utgående varor; enligt Kongl. Resolutionen den 8 Oktober 1783;

i *Westervik*: allmän tolag med $1\frac{3}{4}$ procent vid inkommande och $1\frac{1}{4}$ procent vid utgående; enligt Kongl. Brevet den 22 April 1830;

i *Wisby*: allmän tolag med $1\frac{3}{4}$ procent för inkommande och $1\frac{7}{8}$ procent för utgående varor; enligt Kongl. Brevet den 9 Juni 1852; och

i *Ystad*: ordinarie tolag med $\frac{2}{3}$ procent af tillarbetade och $\frac{1}{3}$ procent af råa varor vid inkommandet samt $\frac{1}{2}$ procent af tillarbetade och 1 procent af råa varor vid utgåendet äfvensom inqvarteringstolag med $\frac{1}{2}$ procent vid inkommandet och $\frac{1}{4}$ procent vid utgåendet; enligt 1770 och 1771 årens tulltaxor samt Kongl. Resolutionen på städernas besvär den 16 Oktober 1723.

Enligt 22 § af underrättelserna till 1854 års tulltaxa voro dock alla tullfria varor jemväl fria från tolag, och fick i intet fall tolagen beräknas högre än tullafgiften. Dessutom hafva, dels genom tulltaxe-underrättelserna och dels medelst Kongl. Resolutioner, så väl i allmänhet som för särskilda stapelstäder, undantagsbestämmelser rörande tolagsberäkningen för vissa varuslag blifvit meddelta, hvaribland må nämnas Kongl. Brevet den 14 Aug. 1830 och den 29 Juni 1852, enligt hvilka tolagsafgiften för socker af alla slag, utom topp- kandi- och kaksocker, skulle i alla de städer, der tolag å denna vara egde rum, beräknas till blott 2 skillingar banko för hvarje ethundra skålpund.

Med anledning af en Kongl. Maj:ts Proposition till Rikets Ständer vid 1856—58 årens riksdag och sedan Kongl. Maj:ts framställning i ämnet blifvit af tre Stånd hufvudsakligen bifallen, men af ett Stånd afslagen, beslöt samma riksdags Förstärkta Bevillnings-Utskott med Rikets Ständers rätt och med 65 röster emot 54, att utom den till 10 procent å tullbeloppet för alla inkommande varor bestämda afgift till den så kallade Handels- och Sjöfarts-fonden, jemväl den under benämningen af tolag, efter olika grunder till städerna då utgående afgift, skulle såsom särskild beskattningstitel upphöra, mot godtgörelse af tullmedlen, samt innefattas i den tullsats, som för varors in- eller utförsel genom tulltaxan bestämdes, och att, med upphörande på nyssnämnda sätt af denna till städerna såsom särskild afgift ingående tolag, derunder inbegripen så väl ordinarie stads- och allmän tolag, som den i vissa städer

särskildt utgående inqvarterings-tolagen, fattigvårds-tolagen och öfverflödsafgiften, hvilka umgälder, der de ditintills såsom tolag utgått, jemväl skulle komma att upphöra och i tullsatserna inbegripas, följande stapelstäder skulle, från och med den blifvande nya tulltaxans tillämpning, af tullmedlen undfå årlig godtgörelse:

	Med R:dr Rmt.	Med tillökning af 5 proc. å den tullupp- börd, som i hvarje stad öfverstiger R:dr Rmt.	Med minskning för hvad stadens tullupp- börd understiger vidstående belopp efter följande proc.
Calmar	8,700.	270,500.	3,25 proc.
Carlshamn	6,900.	114,300.	6,00 ”
Carlskrona	12,700.	77,100.	16,50 ”
Christianstad	2,900.	50,900.	5,50 ”
Gefle	13,000.	119,900.	10,75 ”
Göteborg	303,600.	3,570,700.	8,50 ”
Halmstad	5,400.	78,500.	7,00 ”
Haparanda	3,700.	79,200.	4,75 ”
Helsingborg	8,500.	143,700.	6,00 ”
Hernösand	3,300.	26,700.	12,25 ”
Hudiksvall	900.	15,500.	6,00 ”
Kongelf	30.	200.	12,50 ”
Landskrona	15,600.	342,600.	4,50 ”
Luleå	400.	13,400.	3,00 ”
Malmö	14,000.	385,200.	3,75 ”
Marstrand	600.	2,800.	21,50 ”
Norrköping	44,600.	467,100.	9,50 ”
Nyköping	1,700.	4,300.	40,50 ”
Piteå	1,700.	26,000.	6,50 ”
Stockholm	335,300.	3,244,500.	10,25 ”
Strömstad	1,000.	12,400.	7,75 ”
Sundsvall	3,500.	38,100.	9,25 ”
Söderhamn	1,700.	10,900.	15,75 ”
Söderköping	2,600.	28,200.	9,25 ”
Uddevalla	1,800.	43,200.	4,00 ”
Umeå	2,500.	59,600.	4,25 ”
Warberg	5,500.	38,900.	14,00 ”
Westervik	3,000.	54,200.	5,50 ”
Wisby	2,900.	48,200.	6,00 ”
Ystad	7,700.	160,900.	4,75 ”

— och sedan Kongl. Maj:t den 18 December 1857 fastställt dessa bestämmelser, hafva desamma från och med år 1858 varit tillämpade.

Såsom grund dels för den sålunda bestämda *normala* tolagsersättningen och dels för det fastställda procentförhållandet emellan nämnde ersättning och tulluppbörden, för så vidt som den förra icke utgår af belopp, hvarmed den sednare ökas, har vid denna reglering för hvarje stad tagits dels medelbeloppet af de under åren 1853, 1854 och 1855 staden tillflutna tolagsafgifter och dels medelbeloppet af den vid stadens tullkammare under de nyssnämnda åren influtna tulluppbörden samt det emellan nämnda medelbelopp befunna procentförhållandet, utan afseende derpå, att dessa procentförhållanden varit så beroende af tillfälligheter, att de från det ena året till det andra kunnat i en högst väsendtlig grad omkastas, hvarpå såsom exempel må kunna anföras, att staden Nyköping, som i medeltal under åren 1853, 1854 och 1855, vid en tulluppbörd af 4,300 R:dr haft en tolagsinkomst af 1,700 R:dr, under det näst derpåföljande året 1856, då tulluppbörden i staden uppgick till 4,324 R:dr, endast erhöll 301 R:dr i tolagsafgifter. Man förbisåg den högst väsendtliga förändring i förhållandet mellan tolagsuppbörden och tulluppbörden, som, efter de ofvannämnda tre åren, redan vid den tid tolagsregleringen beslutades, blifvit en följd af stadgad tolagsfrihet för åtskilliga förnödenhets- och exportartiklar, hvilka under tiden förklarats tullfria, men hvilka förut, såsom lågt tullbeskattade, dragit en mycket hög tolag i förhållande till tullen. Man förbisåg att, då handels- och sjöfartsafgiften samt tolagen tillades tullsatserna för att genom tullverket uppbäras utan åtskilnad från den öfriga tullintraden, dessa afgifter skulle komma att i tullverkets räkenskaper presentera sig såsom annan ökad tulluppbörd och att, då enligt regleringens bestämmelser städerna skulle åtnjuta viss andel af det belopp hvarmed tulluppbörden ökades, staten skulle på det sättet komma att till städerna utgifva tolag på tolag, och tolag på handels och sjöfartsafgiften.

För öfrigt öfverlemnade Rikets Ständer åt Kongl. Maj:t att, hvad anginge redan befintliga, men till uppbärande af tolag då icke berättigade stapelstäder, äfvensom ytterligare blifvande stapelstäder, om anledning dertill, vid pröfning af hvarje särskildt fall, förekomme, bevilja sådan stad, i stället för tolag, ett anslag af tullmedlen, motsvarande fem procent af stadens årliga tulluppbörd, och har, på sådan grund, Kongl. Maj:t derefter, vid särskildta tillfällen, beviljat dylika anslag dels åt städerna *Oskarshamn*, *Jönköping* och *Sölvesborg*, hvilka under åren 1864, 1865 och 1866 i medeltal uppburit sådana anslag med respective 2,062 R:dr 21 öre, 4,977 R:dr 22 öre och 1,210 R:dr 41 öre, allt riksmünt;

dels åt staden *Wenersborg*, hvilken dock sedermera upphört att vara stapelstad och följaktligen äfven frångått rättigheten att uppbära tolagsanslag; dels ock åt staden *Trelleborg*, från hvilken likväl ännu icke till Kongl. Kommers-kollegium inkommit någon redogörelse för uppbörd af sådant anslag.

Resultatet af den omförmälda regleringen är lätt att finna, om de tolagsinkomster städerna enligt de gamla beräkningsgrunderna under ett visst år i verkligheten åtnjutit jemföras med de belopp, hvartill tolagsersättningen med tillämpning af de nya bestämmelserna skulle hafva för samma år uppgått. År 1857, det sista under hvilket tolagsafgifterna erlades efter de gamla grunderna, utgjorde tolagsuppbörden, enligt derom af vederbörande magistrater och drätselkommissioner till Kommers-kollegium afgifna berättelser: i Stockholm 285,543 R:dr, i Göteborg 268,620 R:dr, i Norrköping 41,470 R:dr, i Gefle 4,590 R:dr, i Malmö 15,076 R:dr, eller tillsammans för nu uppräknade fem städer 615,299 R:dr Rmt. Om deremot de bestämmelser, som genom den nya tolagsregleringen stadgades, skulle hafva tillämpats under sistnämnda år, så skulle för det första, *utan beräkning af tolag på tolag, och tolag på handels- och sjöfartsafgiften*, nämnda fem städer hafva af staten uppburit följande tolagsersättningsbelopp, nemligen Stockholms stad, på en tulluppbörd af 3,575,608 R:dr, 351,825 R:dr; Göteborg, på 3,700,546 R:drs tulluppbörd, 310,092 R:dr; Norrköping, der tulluppbörden utgjort 535,020 R:dr, 47,996 R:dr; Gefle, på en tulluppbörd af 127,560 R:dr, 13,383 R:dr; och Malmö, på 506,044 R:drs tulluppbörd, 20,042 R:dr, allt riksmünt eller tillsammans 743,338 R:dr, och således 128,039 R:dr mer, än tolagsafgifterna efter de gamla beräkningsgrunderna visat sig hafva i nämnda fem städer under det ifrågavarande året utgjort; och om nu, jemte den förhöjning, som den nya regleringens tillämpning på samma sätt skulle hafva åstadkommit äfven för alla de öfriga till tolag berättigade stapelstäderna, härtill lägges beloppet af den tolagsersättning, som ytterligare skulle hafva tillkommit till följe af handels- och sjöfartsafgiftens och tolagens inberäknande bland tulluppbörden, hvilket belopp på det hela skulle hafva utgjort omkring 80,000 R:dr; — *så visar det sig faktiskt, att tolagsafgifterna för hela riket under år 1857 skulle, om den nya regleringens bestämmelser hade tillämpats, med mer än Tvåhundredrusen Riksdaler Riksmünt hafva öfverstigit det belopp, hvartill de enligt förr stadgade grunder i verkligheten visat sig hafva under samma år uppgått.*

Men äfven oafsedt detta mest uppenbara missförhållande, är tolagen, eller den numera så kallade tolagsersättningen, för så vidt den kommit

mit utom omfånget af en taxa för ersättningen af de beqvämlichkeiten, hvarmed städerna förse tullverket, en beskattning som icke kan försvaras; och nationen har rättmätiga anspråk på att den bringas inom behöriga gränser. En fullständig och rättvis reduktion läser dock icke kunna genomföras utan noggranna förberedelser; men äfven om sådant låte sig göra, torde likväl skäl finnas för att icke på en gång återtaga en så betydande förmån som den, hvilken de flesta af stapelstadskommunerna under en lång tidrymd vant sig att i tolagsinkomsterna åtnjuta.

Det ofvan anmärkta missförhållandet kräfver dock snar rättelse, och på samma gång torde för hvarje stad ett visst maximum böra bestämmas, hvaröfver tolagsersättning icke må i något fall utgå. För sådant ändamål och i öfverensstämmelse med hvad, rörande sättet för ändring af nu ifrågavarande statsutgift, stadgadt är, föreslår jag härmed vördsamast, det Riksdagen måtte för sin del besluta:

att, beträffande godtgörelsen för mistad tolag till en hvar af de stapelstäder, hvilka före år 1857 voro till uppbärande af tolag berättigade, den nu medgifna tillökningen i nämnda godtgörelse af fem procent å den tulluppbörd, som öfverstiger det i Kongl. Brevet den 18 December 1857 för hvarje stad utsatta tulluppbördsbelopp, icke vidare må, från och med år 1871, till någon af dessa städer utgå;

att det en hvar af städerna *Oscarshamn, Jönköping* och *Sölvesborg*, i stället för tolag beviljade anslag af tullmedlen, från och med år 1871 icke må för något år utgå med högre belopp, än medeltalet af hvad staden i sådant afseende åtnjutit under åren 1864, 1865 och 1866;

att staden *Trelleborg*, från och med år 1871 icke må för något år undfå, i stället för tolag, högre belopp än medeltalet af hvad staden såsom tolagsanslag åtnjutit under åren 1868, 1869 och 1870; samt

att i 1871 års Riks-stat uppföra anslaget till ersättning åt städerna för mistad tolag med ett till 825,000 R:dr R:mt minskadt belopp.

Att denna min framställning måtte varda till *Stats-Utskottet* remitterad anhåller

Nils Larson.